

PRAKSA USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE

pripremili:

Akademik prof. dr. Miodrag N. Simović,
Sudija Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
redovni profesor Pravnog fakulteta Univerziteta u Banjoj Luci

Prof. dr. Vladimir M. Simović
tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine

PRAVO NA LIČNU SLOBODU I SIGURNOST I PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE – PRETPOSTAVKA NEVINOSTI

Ne postoji povreda prava iz člana II/3.d) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 5. stav 1. tačka c) i stav 3. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada su redovni sudovi, odlučujući povodom apelantove žalbe na rješenje doneseno u postupku kontrole opravdanosti trajanja mjere pritvora, utvrdili da i dalje postoje naročite okolnosti koje ukazuju na opasnost od bjekstva i postojanje opravdane bojazni da bi apelant puštanjem na slobodu mogao ponoviti krivična djela za koja je optužen, uz razloge koji u sveukupnosti predstavljaju ozbiljne razloge od javnog interesa koji, nezavisno od pretpostavke nevinosti, pretežu nad pravom na slobodu i sigurnost ličnost, pri čemu je nema elemenata koji bi ukazivali da je prekršeno pravo apelanta da mu se sudi u razumnom roku budući da postupanje suda nije usmjereno na odugovlačenje postupka već je diktirao objektivnim okolnostima. Ne postoji kršenje prava iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada

u okolnostima konkretnog slučaja nema ništa što bi uputilo na zaključak da je redovni sud svojom konstatacijom vezanom za utvrđivanje postojanja pritvorskih razloga iz člana 132. stav 1. tač. a) i c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine prejudicirao apelantovu krivicu.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud smatra da su redovni sudovi, suprotno navodima iz apelacije, pri ocjeni opravdanosti mjere produženja pritvora imali u vidu, s jedne strane, značaj osnovnog prava na slobodu i sigurnost i, s druge strane, naročite okolnosti koje su ispitane u svjetlu razloga „za“ i „protiv“ (vidi Evropski sud za ljudska prava, *Aleksanyan protiv Rusije*, stav 179.) i ocijenjene u vezi s konkretnim okolnostima (u zakonskoj definiciji nisu taksativno navedene) koje u sveukupnosti opravdavaju bojazan da bi apelant, u slučaju puštanja na slobodu, mogao postati nedostupan (opasnost od bjekstva). odnosno da bi mogao ponoviti krivično djelo za koje se može izreći kazna zatvora od tri godine ili teža kazna. U tom smislu, Ustavni sud smatra da su redovni sudovi, pri ocjeni naročitih okolnosti, naveli jasne i konkretne razloge koji u sveukupnosti predstavljaju ozbiljne razloge od javnog interesa koji, nezavisno od pretpostavke nevinosti, pretežu nad pravom na slobodu (vidi Evropski sud, *I. A. protiv Francuske*, 23. septembar 1998. god., stav 102, Izvještaji 1998-VII i Šuput protiv Hrvatske, aplikacija broj 49905/07, stav 102, 31. maja 2011. godine). U tom kontekstu je takođe preispitana mogućnost izricanja blažih mjera u odnosu na mjeru pritvora, te navedeni potpuni i određeni razlozi zbog kojih je zaključeno da neke od blažih mjera koje su bile određene u prethodnoj fazi (istrazi) nisu primjenjive niti svrsishodne u konkretnom slučaju, te da svestranom analizom svih okolnosti i dalje egzistiraju objektivni razlozi i bojazan da bi apelant za slučaj da bude pušten na slobodu mogao pobjeći ili ponoviti krivično djelo.

U odnosu na drugi dio člana 5. stav 3. Evropske konvencije, kojim je garantovano: „Svako ko je uhapšen ili pritvoren u [...] ima pravo da mu se sudi u razumnom roku ili da bude pušten na slobodu do suđenja [...]“, Ustavni sud zapaža da apelant ukazuje na suđenje u razumnom roku zbog činjenice da se nalazi u pritvoru od 3. jula 2018. godine, da je glavni pretres započeo 24. septembra 2018. godine i da se odlaže iz

razloga koji su izvan njegove kontrole, konkretno, nedolaska jednog od optuženih, prekida i nastavaka svjedočenja, iako se u pritvorskim predmetima zahtijeva hitno postupanje. Ustavni sud podsjeća da je u prethodnim tačkama naveo da postoje jasni i dovoljni razlozi za produženje pritvora apelantu. Uz to, Ustavni sud ima u vidu navode odgovora na apelaciju Suda BiH iz kog proizlazi da se radi o predmetu kojim je obuhvaćen veliki broj optuženih (25) za koje postoji osnovana sumnja da su počinili krivična djela (iz optužnice), da niti jedno ročište nije odloženo neopravdano nego iz objektivnih okolnosti koje su predviđene procesnim zakonom, da je nastavak glavnog pretresa zakazan za 9. maj 2019. godine, da su stranke i branioci u postupku dali saglasnost da se usljed proteka roka od 30 dana koriste iskazi svjedoka i vještaka dati na ranijem glavnom pretresu, kao i zapisnik o uviđaju. Navedeni razlozi odlaganja iz kojih u suštini proizlaze objektivne okolnosti (bolest jednog od optuženih, dugotrajnost davanja iskaza svjedoka), prema ocjeni Ustavnog suda, nisu usmjerene na odugovlačenje postupka već su diktirane objektivnim okolnostima koje procesni zakon dozvoljava.

Ustavni sud ukazuje da član 6. stav 2. Evropske konvencije garantuje da se svako ko je optužen za krivično djelo smatra nevinim dok se njegova krivica po zakonu ne dokaže. Pretpostavka nevinosti po članu 6. stav 2. Evropske konvencije biće povrijeđena ako sudska odluka ili čak izjava dužnosnika koja se odnosi na lice koje je optuženo za krivično djelo odražava mišljenje da je krivo prije nego što se njegova krivica dokaže po zakonu. Dovoljno je da u odsustvu zvanične odluke postoji određeno mišljenje koje ukazuje da sud ili dužnosnik u pitanju smatra optuženog krivim, dok će preuranjeno iznošenje takvog jednog mišljenja od samog suda neizbježno prekršiti navedenu pretpostavku (vidi Evropski sud, *Deweer protiv Belgije*, presuda od 27. februara 1980. godine, serija A, broj 35, str. 30. § 56; *Minelli protiv Švajcarske*, presuda od 25. marta 1983. godine, serija A, broj 62, st. 27, 30. i 37; *Allenet de Ribemont protiv Francuske*, presuda od 10. februara 1995. godine, serija A, broj 308, str. 16, st. 35-36. i *Karakas i Yesilirmak protiv Turske*, broj 43925/985, stav 49, 28. juni 2005. godine).

Ustavni sud smatra da se u fazi krivičnog postupka u kojoj apelant ima svojstvo optuženog ne može selektivno cijeniti navod iz oporenog rješenja u kojem je navedena formulacija „počinjeno krivično djelo“, a ne „krivično djelo za koje je optužen“ u smislu povrede presumpcije nevinosti, budući da se ne radi o formulaciji koja ima

učinak jasne sudske objave, u odsustvu pravosnažne presude da je apelant izvršio krivično djelo u pitanju (*mutatis mutandis*, Evropski sud, *Matijašević protiv Srbije*, presuda od 19. septembra 2006. godine, stav 48, *Peša protiv Hrvatske*, presuda od 8. aprila 2010. godine, stav 150. i Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu broj AP-2011/15 od 22. decembra 2016. godine, tačka 53, dostupna na www.ustavnisud.ba). Osim toga, navedenu formulaciju treba posmatrati kako u kontekstu konkretne faze krivičnog postupka (nakon podizanja optužnice), tako i u kontekstu zahtjeva i kriterija povodom kontrole opravdanosti pritvora, dakle nepostojanja pravosnažne presude.

(*Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-1421/19 od 22. maja 2019. godine*)

Pravo na pravično suđenje

Principi pravne sigurnosti i načelo *ne bis in idem*

Postoji kršenje prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada su se redovni sudovi čije su presude osporene konkretnom apelacijom, suprotno pravilu da pravosnažna presuda i ništavosti akta koja je utvrđena tom presudom djeluju prema svima, principima pravne sigurnosti i *ne bis in idem*, upustili u razmatranje dejstva pravosnažne presude kojom je hipotekarna izjava oglašena ništavom, te zaključili da u odnosu na tužioca, iako ništava, ta izjava ima pravno dejstvo, jer nije bio učesnik u postupku oglašavanja izjave ništavom. Time su arbitrarno primijenili relevantne odredbe Zakona o obligacionim odnosima i Zakona o parničnom postupku.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud ukazuje da iz navedenih činjenica predmeta proizlazi da je Osnovni sud donio presudu zbog propuštanja od 2. decembra 2010. godine kojom je oglašena ništavom sporna hipotekarna izjava izvršenika. Dakle, navedena izjava, oglašavanjem ništavom u smislu

člana 103. Zakona o obligacionim odnosima (“Službeni list SFRJ” br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 i „Službeni glasnik RS“ br. 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04), prestala je da egzistira u pravnom prometu kao da nikada nije ni nastala.

Nadalje, Ustavni sud ukazuje i da je odredbama člana 197. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 105/08, 45/09, 49/09 i 61/13) propisano da je sud vezan za presudu čim je donesena. Od sticanja pravosnažnosti presuda, pa tako i konkretna presuda zbog propuštanja, ima dejstvo prema svima (*erga omnes*), a ne samo među strankama (*inter partes*). Navedeno znači da (i) ništavost sporne hipotekarne izjave djeluje prema svima, a ne samo prema učesnicima u postupku. Međutim, i pored toga Okružni sud i Vrhovni sud su se u konkretnom postupku upustili u raspravljanje o pravnom djelovanju navedene presude zbog propuštanja (i) štaviše, zaključili da ta presuda ima dejstvo prema tužiocu, jer on nije bio učesnikom u tom postupku iako je to „navodno“ trebao biti po njihovom mišljenju. S tim u vezi, Ustavni sud ukazuje da navedene zakonske odredbe imaju vezu sa principom pravne sigurnosti. Naime, suština okončanja nekog spora pravosnažnom sudskom odlukom se ogleda u tome da takva odluka razrješava neko sporno pitanje, odnosno da se pravosnažnom presudom na nesumnjiv i konačan način regulišu odnosi koji su proizašli iz spornog pitanja. Stoga se pravosnažnom presudom okončava spor, te se, isključujući mogućnost preispitivanja, mijenjanja i preinačavanja njenog sadržaja u nekom drugom postupku, obezbjeđuje neophodna pravna sigurnost. Analogno tome su, prema odredbama Zakona o parničnom postupku, redovni sudovi po službenoj dužnosti obavezni voditi računa da li je određena pravna stvar pravosnažno okončana, a što proizlazi iz opšteprihvaćenog principa *ne bis in idem* (ne ponovno o istoj stvari). Navedeni princip, dakle, podrazumijeva da već presuđena stvar predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za vođenje novog postupka o već odlučenoj stvari.

Naravno, navedeno ne znači da pravosnažnu presudu nije moguće osporavati vanrednim pravnim lijekovima, ali isključivo u istom postupku u kojem je i donesena. Stanovište da presuda djeluje samo među strankama u postupku, odnosno da je presuda „zakon (samo) među strankama“, u slučaju kakav je konkretan, vodi ka narušavanju i nepoštovanju navedenih principa i zakonskih odredbi. Ovo stoga jer, kao što je već rečeno, oglašavanjem ništavim sporne hipotekarne

isprave pravosnažnom presudom, prestala je postojati mogućnost preispitivanja djelovanja ili valjanosti te isprave u nekom drugom postupku, bilo između istih ili drugih stranaka, jer ništavost djeluje prema svima. S tim u vezi, Ustavni sud smatra da su postupajući suprotno navedenim relevantnim odredbama Zakona o obligacionim odnosima i Zakona o parničnom postupku, principima pravne sigurnosti i načelu *ne bis in idem*, Okružni sud i Vrhovni sud arbitrarno primijenili pravo zbog čega su navodi apelantata osnovani (*Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-1268/18 od 15. januara 2020. godine*)

Pravo na pravično suđenje

Ocjena dokaza u krivičnom postupku

Nije povrijeđeno pravo iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada je prvostepeni sud proveo veliki broj dokaza koje su predložili odbrana i tužilaštvo, koji su ocijenjeni pojedinačno i u međusobnoj vezi, pri čemu nije izostala analiza provedenih dokaza, te je van razumne sumnje utvrđeno da je apelantica počinila krivično djelo za koje je proglašena krivom, za šta je sud dao jasno, argumentovano i cjelovito obrazloženje koje se ne doima proizvoljnim kako u segmentu činjeničnog utvrđenja, tako i u segmentu primjene materijalnog i procesnog prava, sa intervencijama koje je uradio sud u odnosu na optužnicu, a koje su rezultat utvrđenog činjeničnog stanja i odnose se na pravnu kvalifikaciju djela, a što je sve potvrđeno odlukom Vrhovnog suda, koja je ispitala i odgovorila na sve žalbene navode apelantice.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud primjećuje da je pozivajući se na član 295. stav 2. i član 305. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, Vrhovni sud dao jasno obrazloženje zašto su apelantici žalbeni navodi neosnovani, kao i da je prvostepeni sud dao razloge kojima se rukovodio prilikom pravne ocjene krivičnog djela. U vezi s

tim, Ustavni sud ukazuje da je članom 295. Ovog zakona propisano da se presuda može odnositi samo na lice koje je optuženo i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici, a da je u članu 300. propisano da u presudi kojom se optuženi oglašava krivim, pored ostalog, sud izriče za koje krivično djelo je optuženi oglašen krivim, uz navođenje činjenica i okolnosti koje čine obilježje krivičnog djela, kao i onih od kojih zavisi primjena odredbi Krivičnog zakona. S tim u vezi, Ustavni sud ukazuje da je u svojoj praksi već razmatrao slična pravna pitanja (vidi između ostalih Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu AP-4868/15 od 10. aprila 2018. godine dostupna na www.ustavnisud.ba, stav 35.) te istakao da prema krivičnopravnoj teoriji i praksi, objektivni identitet optužbe i presude neće biti doveden u pitanje ako se u presudi izmijene okolnosti koje se odnose na bliže svojstvo krivičnog djela, ili na okolnosti koje bliže određuju krivično djelo, ili ako se u presudi izmijene okolnosti koje nisu bitne za opis djela, te ako se u presudi potpunije i preciznije odredi uopšteni činjenični opis djela iz optužnog akta. U svakom slučaju, objektivni identitet optužbe i presude nije povrijeđen ako se radi o takvim izmjenama koje ne ulaze u suštinu krivičnog djela sadržanog u optužnici, pod uslovom da optuženi ne bude osuđen za teže krivično djelo od onog djela koje je sadržano u optužnom aktu. U konkretnom slučaju, Vrhovni sud je u skladu s rezultatima izvedenih dokaza izvršio određene modifikacije činjeničnog opisa optužnice o čemu je na str. 6. i 7. presude dato opširno i jasno obrazloženje, u cilju preciznijeg određenja činjeničnog opisa djela, te je radnje apelantice kvalifikovao kao podstrekavanje, ne mijenjajući pri tom kvalifikaciju krivičnog djela iz optužnice. S obzirom da navedena izmjena nije dovela do povrede objektivnog identiteta optužbe, te imajući u vidu citirane zakonske odredbe, Ustavni sud smatra da su neosnovani navodi apelantice kojim ukazuje na povredu prava na pravičan postupak u vezi sa izmjenom optužnice.

Apelantica navodi da je sud „po svaku cijenu [...] prilikom zahvata korekcije činjeničnog opisa iz optužnice nastojao održati barem istu kvalifikaciju djela“ pri tome navodeći kao mogući motiv i porodično nasilje, te u tom pravcu nedostatak obrazloženja presude. Ustavni sud primjećuje da se u suštini radi o načinu na koji apelantica predstavlja stvari, suprotno od zaključka redovnog suda. Osim toga, Ustavni sud primjećuje da je redovni sud opisao kako je došao

do svojih zaključaka i na osnovu kojih dokaza. U tom smislu, Ustavni sud zapaža da apelantica izdvaja pojedine dokaze od drugih, odnosno parcijalno cijeni dokaze, na način kako njoj odgovara. Međutim, nasuprot tvrdnjama apelantice, Ustavni sud uočava da su sudovi na obje sudske instance s posebnom pažnjom razmotrili sve apelantice prigovore, prvostepeni u okviru ocjene i analize dokazne građe, a drugostepeni u okviru žalbenih razloga koje je apelantica u tom pravcu istakla. Pri tome je prvostepeni sud, obrazlažući ključne činjenice utvrđene u postupku i dokaze na kojima su te činjenice utemeljene, naveo zbog kojih razloga i na osnovu kojih relevantnih zakonskih odredbi je donio odluku, a sve stavove prvostepenog suda potvrdio je drugostepeni sud.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-1791/17 od 17. jula 2019. godine)

Pravo na pravično suđenje

Privatizacija državnog kapitala u preduzećima

Nema kršenja prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kako u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja tako i u pogledu primjene relevantnih odredaba Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima i Zakona o obligacionim odnosima kada je Vrhovni sud potvrdio stav nižestepenih sudova prema kojem tužbeni zahtjev apelanata nije osnovan, budući da apelanti nisu dokazali da se prvotužena neosnovano obogatila, u smislu člana 210. Zakona o obligacionim odnosima, kao i kada je prihvatio prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani drugotužene, trećetužene i četvrtotuženog. Pri tome, Ustavni sud zaključuje da u predmetnom postupku nisu povrijeđene garancije ravnopravnosti stranaka u postupku.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud zapaža da su u predmetnom postupku redovni sudovi na sve tri instance odbili tužbeni zahtjev apelanata kojim su

tražili da im tuženi po osnovu sticanja bez osnova isplate određene novčane iznose, pozivajući se na relevantne odredbe Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima (“Službeni glasnik Republike Srpske”, br. 24/98, 62/02, 38/03 i 65/03) i Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 17/93 i 3/96), navodeći da apelanti nisu uspjeli da dokažu osnovanost svog tužbenog zahtjeva u odnosu na prvotuženu, te zbog nedostatka pasivne legitimacije na strani drugotužene, trećetužene i četvrtotuženog. U vezi s tim, Ustavni sud zapaža da je Vrhovni sud u obrazloženju presude, kojom je predmetni postupak okončan, dao jasne i precizne razloge o tome zašto je tužbeni zahtjev apelanata, neosnovan, te je dao iscrpne razloge zašto navodi apelanata ne mogu dovesti do drugačijeg rješenja konkretne pravne stvari. Naime, Ustavni sud smatra da je Vrhovni sud, suprotno navodima apelanata, na temelju izvedenih dokaza, jasno i argumentovano obrazložio da apelanti ničim nisu dokazali da se prvotužena neosnovano obogatila, u smislu člana 210. Zakona o obligacionim odnosima, raspoložujući u svoju korist sredstvima dobijenim od prodaje vaučera i uvećavši svoj budžet. Budući da uloženi vaučeri apelanata nikada nisu registrovani kao akcije kod Registra, nisu ni mogli biti izraženi u novcu, s tim da obaveza registracije, shodno členu 46. Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima, leži na privatizovanom preduzeću, Ustavni sud u obrazloženju Vrhovnog suda u kontekstu primjene citirane odredbe ne uočava proizvoljnost. S druge strane, Ustavni sud zapaža da je Vrhovni sud, koji je donio konačnu odluku u konkretnom slučaju, prihvatio prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani drugotužene, trećetužene i četvrtotuženog, imajući u vidu da nisu pravni sljedbenici privatizovanog preduzeća, nisu njegovi osnivači niti su mogli uticati na postupak privatizacije. Imajući u vidu sve navedeno, a posebno činjenicu da nije zadatak Ustavnog suda da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primjene prava, osim ukoliko je u tom segmentu uočena očigledna proizvoljnost, Ustavni sud navode apelanata o proizvoljnoj primjeni prava smatra neosnovanim.

U vezi sa apelacionim navodima kojima apelanti ističu da im je onemogućeno da dokažu da su se tuženi neosnovano obogatili, na koji način im je povrijeđeno načelo pravičnosti postupka – ravnopravnosti stanaka u postupku, Ustavni sud, prije svega, naglašava da činjenica da redovni sud nije prihvatio dokaze jedne strane u pos-

tupku, sama po sebi, ne znači da ta strana nije ravnopravno tretirana u odnosu na suprotnu stranu u postupku. Zatim, Ustavni sud zapaža da su apelanti ove navode isticali u žalbenom postupku pred Višim privrednim sudom, te da iz obrazloženja presude tog suda, koja je potvrđena osporenom presudom, proizilazi da navodi apelantata i dokazi na koje su upućivali, nisu bili od značaja za predmetni postupak, ocijenivši ih neosnovanim i nebitnim, jer izlaze izvan okvira sadržine i koncepta tužbenog zahtjeva i izvan činjenica koje determinišu postavljenu tužbeni zahtjev, koje sudovi nisu ni cijenili, ograničavajući se samo na razloge koji su od odlučnog značaja za zakonitost pobijane presude (član 231. Zakona o parničnom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 105/08 - O.U.S., 45/09 - O.U.S, 49/09 i 61/13).

Stoga, Ustavni sud zapaža da redovni sudovi nisu propustili da cijene predmetni prigovor apelantata, već upravo suprotno, on je ocijenjen i dato je obrazloženje zbog čega ga sudovi nisu smatrali osnovanim. Pored toga, Ustavni sud zapaža da iz dokumentacije predložene Ustavnom sudu proizilazi da je prvostepeni sud proveo običan dokazni postupak u kojem su saslušani zastupnici prvoapelanta i drugoapelanta, svjedoci, vještaci, te su analizirani i cijenjani i materijalni dokazi, a apelanti su imali mogućnost da predlažu izvođenje dokaza, što su i činili, te je ukazano na kojim od provedenih dokaza je presuda zasnovana. Shodno navedenom, te imajući u vidu da apelanti osim tvrdnji koje su isticali u postupku pred Višim privrednim sudom, ničim nisu dokazali svoje navode da nisu ravnopravno tretirani u postupku, te imajući u vidu da u priloženoj dokumentaciji nema ništa što ukazuje da je u konkretnom postupku apelantima uskraćena mogućnost da predlažu svoje dokaze, kao i da osporavaju i komentarišu dokaze suprotne strane, Ustavni sud smatra da su neosnovani navodi apelantata da oni nisu bili tretirani ravnopravno sa suprotnom stranom.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-2208/17 od 8. maja 2019. godine)